

„No potem pa niso daleč. Kar pri meni jih počakaj, pa nič ne jokaj. Bodo kmalu tukaj. — Na, ti bom pa cukra kupil, da ne boš jokal.“

Res ne čakata dolgo. Takoj zunaj kolodvora je mama zapazila, da ji nekaj manjka. Šla je nazaj, ko je odšla množica in ji pustila prosto pot. Kmalu je našla izgubljenega Rudolfa.

Mame se ni držal, pa se je izgubil. Premalo je ubogal, pa preveč je bil radoveden, pa ga je doletela kazen. Od tistega časa je pa Rudolf bolj previden in je tudi moj dober prijatelj.

J. E. Bogomil.

Vrh neba.

Teka, teka prepelica,
gnezda išče drobna ptica
in ga najde sred poljá.

Duša išče domovine,
pota hoče iz tujine.
Kje si, duša, ti doma?

Reka raste iz potoka,
hoče mirnega iztoka
in ga najde kraj morja.

Zvezde gledaš, zvezde zlate,
one gledajo pa nate;
vabijo te vrh neba.

S. S.

Detetu.

Spavaj, dete nežno, spavaj!
Na licu ti usmev igra,
usmev nedolžnega srca.

Krilatci božji plujejo,
nad tabo, dete, čujejo;
zatisni jasne le oči,
zatisni jih le brez skrbi,
in spavaj sladko. Lahko noč!

Anton B . . . lj.

